

A NAPÁNUSZ

Kétségtelen, hogy a világ teljességgel parodisztikus, hogy a szemünk elé kerülő dolgok mindegyike paródiája egy másiknak vagy még inkább, megcsalt formájában ugyanannak a dolognak.

Attól fogva, hogy a gondolkodás lefoglalja az agyat és a mondatok *keringeni* kezdenek, egy mindent átfogó meghatározás megy végbe, hiszen a *kopula* segítségével minden mondat egy dolgot egy másikhoz fűz. És minden láthatóan összefüggene, ha egy csapásra, teljességében ismernénk fel azt az utat, amelyet Ariadné fonalaként a gondolat saját labirintusában maga mögött hagyott.

De a kifejezések *kopulája* nem kevésbé irritáló, mint a testé. Így amikor leírom magamnak: én vagyok a nap, ennek következménye egy mindenre kiterjedő erekció lesz, hiszen a létege a szerelmi önkívület közvetítője.

Mindenki tisztában van vele, hogy az élet parodisztikus és hogy hiányzik az értelmezése.

Eképpen az ólom az arany paródiája.

A levegő a víz paródiája.

Az agy az egyenlítő paródiája.

A koitusz a bűn paródiája.

Az arany, a víz, az egyenlítő vagy a bűn egyaránt felfogható a dolgok alapelveként.

És ha az eredet nem az alapként megmutató földfelszínhez hasonlatos, hanem ahhoz a körkörös mozgáshoz, amelyet egy helyzetét változtató középpont körül keringve a planéta leír, akkor egy jármű, egy falióra vagy egy varrógép is ugyanígy elfogadható nemzőelvnek.

A két alapvető mozgás a forgó mozgás és a nemi mozgás, amelyek kombinációja egy kerékekből és dugattyúkból álló gépezetben fejeződik ki.

Ez a kétféle mozgás kölcsönösen egymásba alakul át.

Így ismerjük fel, minthogy az eredmény és az előidéző hatás egyaránt ok, hogy forgása közben a föld állatokat és embereket párosít, és hogy koitálván az állatok és az emberek mozgásba hozzák a földet.

Ezt a kombinációt vagy mechanikus átalakulást keresték az alkimisták a *filozófusok köve* név alatt.

Az elemek közt létező ember jelenlegi helyzetét ennek a mágikus érték-együttállásnak a használata determinálja.

Egy elhagyott félcipő, egy szuvas fog, egy túlontúl rövid orr, az urak ételébe köpő szakács az a szerelemnek, ami a zászló a nemzetiségnek.

Egy esernyő, egy hatvanas nő, egy szeminarista, egy rohadó tojás szaga, a bírák kivájt szeme az a gyökérzet, amellyel a szerelem szüntelen táplálja magát.

Egy liba gyomrát faló eb, egy részegen hányó nő, egy zokogó könyvelő, egy mustártartó az a zavar, amely a szerelmet közvetíti.

A többiek közé vegyülve nem hagyja nyugton az embert a kérdés, miért nem egy ő is a többiek közül.

Egy szeretett lány mellett fekvé elfelejti, hogy fogalma sincsen, miért is ő önmaga, ahelyett, hogy az a test volna, amelyet megérint.

Mit sem sejtve, az ember annak az értelemnek a sötétjétől szenved, amely meggátolja, hogy hangos szóval hirdesse, ő maga a lány, aki karjai közt hánykolódva saját jelenlétét felejt el.

Vagy a szerelem, vagy a gyermeki harag, vagy egy hasztalan özvegyasszony, vagy a klerikus pornográfia, vagy egy énekesnő naplopása mind-mind poros lakások mélyén régmúlt alakok emlékét törli el.

Hiába keresik elszántan egymást: örökké csak parodisztikus képekre lelnek és éppoly üresen alszanak el, akár a tükrök.

A távollevő és mozdulatlan lányra nem jön álom, és ahogy karjaim közt kimerevítve

Egyhangú természet, 2011, olaj, vászon, 40x30cm

nyugszik, nem idegenebb nekem, mint az ajtó vagy az ablak, amelyen kinézek vagy áthaladok.

Képtelen vagyok szeretni, ami jön, ettől alszol el és újra megkelem a közönyt, amelynek segítségével a lány elszakadhat tőlem.

Számára azért lehetetlenség tudni, hogy szorításomban kire lel, mert elszántan egy hiánytalan felejtést valósít meg.

A bolygórendszerek, melyek úgy keringenek az űrben, akár a gyors röptű lemezek és amelyek középpontja szintén mozgásban van, de aképpen, hogy egy végtelenül hatalmasabb kört ír le, csakis azért távolodnak folyamatosan tulajdon helyzetüktől, hogy forgásukat bevégezvén majd visszatérjenek hozzá.

A mozgás a szerelem azon alakja, amely képtelen egyetlen, kitüntetett létezőn megpihenni, ezért egyiktől a másikig halad.

De a felejtés, amely a mozgást így megszabja, csupán az emlékezet kibúvója.

Akár kísértet egy koporsóban, az ember ugyanolyan hirtelen pattan fel, majd szintén ugyanúgy össze is csuklik.

Néhány óra múlva újból felébred, újból visszazuhan és így zajlik az egész minden áldott nap: ezt az égi atmoszférával folytatott hatalmas koituszt a nappal szemközt lezajló földi, forgó mozgás ellenőrzi.

Így, bár a földi élet mozgásának ez a forgás kölcsönöz ritmust, ennek a mozgásnak a képe nem a forgó föld, hanem a nőténybe hatoló, majd szinte teljes egészében kihátráló és újból beléhatoló hímtag.

A szerelem és az élet csakis azért jelenhet meg egyénítve a földön, mert a kilengő rezgések és az idő változó hossza benne mindent feltört és felaprított.

Mégis, nincs rezgés, amely ne egyesülne egy folytonos, körkörös mozgással, ugyanúgy, ahogy a földfelszínen végigrobogó lokomotív is, amely a szüntelen átalakulás képe.

A létezők csak azért halnak meg, hogy, akár a fallosz, megszülessenek, elhagyják a testet és belépjenek a testbe.

A növények a nap irányába nyújtózkodnak, majd a földre roskadnak.

A fák nap felé növekvő megannyi, virágzó vesszővel tűzdelik tele a földfelszínt.

A megiramló, erőben dúskáló fákat villám sújtja vagy fejsze, vagy gyökerestől kitépik. És ahogy a földön nyugszanak elterülve, már egy másik forma azonossága az övék.

De többalakú koituszuk az egyalakú, földi forgás függvénye.

A forgáshoz társuló szerves élet legegyszerűbb képe az árapály forgása.

A tenger mozgásából, amely a föld és a hold egyalakú koitusza, a föld és a nap többalakú, szerves koitusza fakad.

De a napszerelem első formája a folyékony elem fölé magasodó felhő.

Az erotikus felhő alkalomadtán viharossá válik, és miközben villámok szakítják át a légkör rétegeit, eső alakjában visszazúdul a földre.

Az eső azután mozdulatlan növényként egyenesedik fel újból.

Az állati létezés teljes egészében a tengerek mozgásából ered, és a test belsejében, az élet továbbra is a sós vízből lép elő.

A tengeré így annak a nőtény szervnek a szerepe, amelyet a hímtag felizgat és vizezős lesz.

A tenger véget nem érően maszturbál.

A szilárd elemeket, melyek a tengerből repülő halakként törnek elő, az erotikus mozgás által áradó víz fedi el és kavarja.

Az erekció és a nap ugyanúgy megbotránkozást kelt, mint a holttest és a barlangok sötétje.

A növények egyként a nap felé tartanak, és bár az emberek fallosszerűek, akárcsak a fák, szemüket, szemben a többi állattal, szükségszerűen elfordítják a naptól.

Az emberi szem nem képes elviselni sem a napot, sem a koituszt, sem a holttestet, sem a sötétséget, de mindet másképpen képtelen.

Ha bevérzett, arcom vörös lesz és szeméremetlen.

Ezzel egyidőben beteges reakcióim felfedik véres merevedésemet és szeméremetlen szomjomat és bűnös züllésemet.

Így aztán nem félek kimondani, hogy az arcom botrány, és hogy szenvedélyeim egyedül a Jézúv révén fejeződnek ki.

A földgömböt vulkánok borítják, amelyeket ánuszként használnak.

És bár ez a gömb nem él semmiféle táplálékkal, mégis néha kilöki magából belének tartalmát.

Ez a tartalom nagy zajjal tör elő és csobogva hull vissza a Jézúv lejtőire, miközben hallát és terrort terjeszt.

Valójában a földfelszín erotikus mozgásai nem úgy termékenyek, mint a vízé, sokkal sebesebbek annál.

A föld néha önkívületben maszturbál és a felszínen minden megremeg.

A Jézúv így annak az erotikus mozgásnak a képe, amely a kitörésben az elme tárolta képzeteknek a botrányos erupció erejét kölcsönzi.

Az erő felhalmozódása szükségszerűen olyasvalamiben öszpontosul, ami alul helyezkedik el.

A kommunista munkások ugyanolyan csúfak és szennyesek a polgárok szemében, mint a szőrös nemi szervek vagy az alantas testrészek: előbb vagy utóbb azonban majd egy botrányos erupció megy végbe, melynek során lenyisszantják a polgárok szexuális, nemes fejét.

A szerelem dinamizmusa, 2010, olaj, vászon, 40x30cm

De borzalom, a forradalmak és a vulkánok nem szeretkeznek az égitestekkel. A forradalmi-vulkanikus erotikus fellángolások elmentések az éggel.

Ahogy a féktelen szerelem is, amely áthágja a termékenység szabályait.

Az égi termékenységgel szemben a földi borzalom áll, a feltétlen, földi szerelem képe, a rendszertelen, zsákutca-merevedés, botrány és terror.

Így kiált a szerelem tulajdon torkomon át: a Jézúv vagyok, szutykos paródiája a perzselő, a vakító napnak.

Arra vágyom, hogy nyessék el a torkomat, miközben erőszakot követek el a lányon, akihez így szólhattam volna: az éjszaka vagy.

A Nap egyedül az Éjszakát szereti és a föld felé hajtja fénylő erőszakát, az aljas vesszőt, de pillantását képtelen az éjszakára vetni, habár a sötét kiterjedések a földön szüntelenül a napfény szennyje felé tartanak.

A napgyűrű a tizenhét éves, érintetlen test ánusza, amelyhez semmi vakító fel nem érhet, kivéve a napot, jóllehet, az ánusza maga az éjszaka.

SZABÓ Marcell fordítása